

#Zuhause: Videobellend de wereld over

Columns - 17 april 2020 - Auteur: Durkje Salman

Zaterdag 14 uur. Terwijl bij mij thuis in Amsterdam heerlijk het zonnetje op mijn bureau schijnt, zie ik dat het bij mijn vrienden in Zuid-Korea al pikkedonker is. Met 7 uur tijdsverschil is het daar inmiddels al avond. Na een paar uur kletsen en samen documentaires kijken via Netflix Party is het voor mij etenstijd en voor hen bedtijd. Het tijdsverschil met Korea is niks nieuws, maar dat videobellen steeds meer een normaal onderdeel is geworden van mijn dagbesteding wel.

Met de zelfisolatie in deze coronatijd dreigt het gevaar van vereenzaming en al vind ik het soms best lastig om zoveel alleen te zijn, ik ben juist ook heel verbonden met vrienden van over de hele wereld. Tijdens mijn Erasmusjaar in Berlijn vorig jaar en het eerste semester van mijn master dit studiejaar in Potsdam heb ik veel internationale en Duitse studenten leren kennen. Hierdoor heb ik de ontwikkelingen van het coronavirus niet alleen vanuit Nederland meegemaakt, maar hoorde ik ook veel over de situatie in onder meer Zuid-Korea, Italië, Groot-Brittannië, Vietnam en Duitsland.

Begin maart sprak ik met een goede vriendin uit het noorden van Italië. Zij zat toen al in een strikte zelfisolatie thuis en maakte zich ernstig zorgen over de ziekenhuizen. Door de snelle toename van het aantal geïnfecteerde mensen konden ziekenhuizen de zorg niet meer aan en moesten de artsen bepalen wie er opgenomen en dus behandeld kon worden, en wie niet. De maatregelen in Italië werden snel strenger, isolatie werd de regel en naar buiten gaan zonder goede reden kon worden bestraft. Andere landen leken deze maatregelen niet nodig te vinden. In Nederland kwam de zelfisolatie relatief laat en ik ben het met mijn Engelse vrienden eens dat in onze beide landen veel mensen zich nog steeds niet aan de regels lijken te houden.

#Zuhause

In deze columnserie vertellen medewerkers van het Duitsland Instituut Amsterdam wat hen opvalt tijdens de corona-pandemie

In Zuid-Korea en Vietnam is dit anders. Daarbij spelen culturele verschillen mede een rol, maar in beide landen lijken mensen de regels veel beter op te volgen. In Vietnam werden al eind januari na enkele coronagevallen mogelijk geïnfekteerde mensen in quarantaine geplaatst. Ook werden meteen andere strenge maatregelen getroffen, vertelde een Vietnamese vriendin die in Berlijn woont. Door de angst voor wat het virus kan aanrichten en een gevoel van collectivisme, dat onderdeel is van de Vietnamese cultuur, werd de dreiging erg serieus genomen.

De Vietnamezen volgden de adviezen van de regering op en de mensen die toch besmet raakten, werden in een speciale quarantaine-opvang ondergebracht. De verbazing en ook boosheid van mijn Vietnamese vriendin waren mede daarom groot toen in Duitsland mensen gewoon naar het park bleven gaan en feestjes bleven geven.

Ook Zuid-Korea had een totaal andere aanpak dan de meeste Europese landen. In plaats van zelfisolatie werd massaal testen de norm. Mijn Koreaanse vrienden vertelden me dat eigenlijk alle Koreanen mondkapjes dragen, niet omdat ze denken dat het hen beschermt, maar omdat het de sociale norm is geworden. Restaurants en bars gingen anders dan in Nederland en Duitsland niet dicht - zodra Zuid-Koreanen zagen dat een plek te druk was, gingen ze niet naar binnen.

Eigenlijk dragen alle Zuid-Koreanen mondkapjes, niet omdat ze denken dat het hen beschermt, maar omdat het de sociale norm is geworden

De Zuid-Koreaanse overheid begon in februari bovendien grootschalig te testen en als iemand positief testte, kregen mensen die in de buurt leefden een bericht. Daarin stond waar de besmette persoon - die anoniem bleef - was geweest en welke straten ze nu beter tijdelijk konden vermijden. Afgelopen week belde ik nog met een Koreaanse vriend, die onderweg naar huis was. Ik was ronduit verbaasd om te zien hoe normaal het leven daar leek. Veel mensen liepen gewoon over straat en al stonden ze weliswaar keurig op 1,5 meter afstand in de rij voor de bus te wachten, de bus zat uiteindelijk wel vol. Dat is hier in Nederland inmiddels ondenkbaar geworden.

Nog kritischer dan mijn Nederlandse en Duitse vrienden zijn op hun regeringen, zijn de Engelse vrienden dat op de Britse overheid. Groot-Brittannië was relatief laat met het oproepen tot zelfisolatie en het nemen van andere maatregelen. Voornamelijk vanuit linkse hoek hoor ik veel kritiek op de omgang van de regering met het nationale gezondheidssysteem (NHS). Voor de NHS wordt te weinig geld vrijgemaakt en de regering is te laks in haar maatregelen, waardoor veel mensen

ook zelf de ernst van het virus lijken te onderschatten, zeggen mijn Britse vrienden.

In Duitsland lijken de stemming van de bevolking en de maatregelen vrij veel op die in Nederland. Al zijn tussen de deelstaten en vooral ook tussen grote steden als Berlijn en het platteland grote verschillen te zien. In Berlijn gaan veel mensen nog naar parken en worden de regels niet altijd even streng opgevolgd, terwijl bijvoorbeeld in Beieren de regels strikter zijn en de mensen deze ook nauwer volgen.

Het is heel interessant om van redelijk dichtbij, uit eerste hand, te horen hoe de coronaontwikkelingen in andere landen verlopen. De nieuwsuitzendingen berichten veel, naar mijn mening te veel, maar ze laten weinig weten over hoe het nou echt is om in zo'n ander land te wonen. In plaats van de angst die de vele nieuwsberichten bij mij opwekken, krijg ik door al het videobellen juist hoop. Het laat zien dat het normale leven, in aangepaste vorm, wel doorgaat en dat er hoop op verbetering is, zoals in Zuid-Korea.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/37151/zu Hause-videobellend-de-wereld-over>